

Sreća nije blago kraljeva, već obitelj na okupu

Želim najnoviji Playstation, ići ove godine na more, možda i u Gardeland, Jordan tenisice i koji euro uštedjeti u kasici. To su mi najveće želje i mislim da bih bio najsretniji kad bi se ostvario barem jedan dio želja s popisa i nekako mi se čini da to uopće nije velik ni tako skup popis. Mami i tati sigurno neće biti problem ispuniti moje želje jer ipak sam ja njihov sin i uz to sam i dobar učenik u školi.

Ponekad se mama i tata ljute jer stalno nešto želim i tražim, ali ja mislim da nisam nimalo drugačiji od svojih vršnjaka. Stalno mi govore da postoje djeca koja nemaju ovoliko kao ja i da sam zapravo jako sretan jer živim u kući s roditeljima. Donekle ih razumijem jer i sam vidim da nemaju sva djeca oko mene skupu odjeću ili neke najnovije uređaje za igranje igrice. Pitam se zato je li samo ono što imamo od stvari dovoljno za sreću? Jesu li kraljevi sretni u svojim dvorcima? Siguran sam da jesu, ali znam da ne mogu dobiti dvorac da bih bio sretan. Ma ni ne treba mi dvorac, dovoljna mi je moja soba u kojoj sam ja kralj.

Moja obitelj je mala, ali složna i sretna. Kad sam imao oko četiri godine, tata se jako razbolio i jedina želja mi je bila da se što prije vrati iz bolnice i da opet bude stalno s nama. Kad se napokon vratio kući nakon mjesec dana, bio sam najsretniji na svijetu. Zapravo i zaboravio sam kakav je to bio osjećaj sreće. Nakon toga dobio sam mlađeg brata pa je sreća u našoj obitelji bila još i veća. I danas najviše volim kad se s mamom i tatom igram u dvorištu ili kad gledamo filmove vikendom. Je li to sreća? Paaa....rekao bih da je. Često čujem kako odrasli govore da je sreća u malim stvarima. Kad bolje razmislim, za mene bi to bila mamina torta od sira, prva visibaba na travnjaku, prvi snijeg zimi, igra s bratom i prijateljima, dobra utakmica na televiziji. Male stvari doista čine život ljepšim pa moje želje s početka sad nekako djeluju nevažne i prolazne.

Obitelj je mjesto gdje vlada ljubav i, kad je na okupu i svi su zdravi, tada nema veće sreće. Zato, ne trebaju mi Playstation, i nove tenisice, želim samo da su svi u mojoj obitelji sretni i da smo uvijek jedni s drugima!

Bruno Gubić, 5.c